

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **E.P.**

skazanego wyrokiem łącznym

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 marca 2026 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na niekorzyść skazanego,

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt II K 741/24,

**uchyła zaskarżony wyrok łączny i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.**

Barbara Skoczowska

Piotr Mirek

Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 9 lipca 2025 r., sygn. akt II K 741/24, połączono na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary pozbawienia wolności z punktów 2, 3 i 4 opisanych w komparycji wyroku i orzeczono względem E.P. karę łączną 3 lat pozbawienia

wolności. Stwierdzono jednocześnie, że kara pozbawienia wolności z punktu 1. podlega odrębnemu wykonaniu.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości, na niekorzyść skazanego E.P. i zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku łącznego naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, to jest art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i art. 572 k.p.k. oraz art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., poprzez:

1. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, wynikających z materiałów ujawnionych w toku rozprawy głównej i błędne przyjęcie w komparycji orzeczenia (w pkt. 4), że wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 29 maja 2023 r., sygn. akt II K 467/23 jest wymierzona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy postanowieniem tegoż Sądu z dnia 1 października 2023 r., sygn. akt II 1 Ko 4275/23 (prawomocnym z dniem 13 października 2023 r.), na podstawie art. 2a k.w., zamieniono ją na karę 30 dni aresztu oraz połączenie nieistniejącej już w obrocie prawnym kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z karami tego samego rodzaju, orzeczonymi wyrokami Sądu Rejonowego w Radomiu o sygn. akt: II K 2320/22 i II K 666/23, a w miejsce połączonych kar jednostkowych orzeczenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie podlegała łączeniu, a w związku z brakiem warunków do wydania (w tym zakresie) wyroku łącznego, postępowanie w tej części powinno być umorzone;
2. błędne opisanie w części wstępnej orzeczenia treści wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 13 kwietnia 2023 r., sygn. akt II K 2320/22 i przyjęcie, że E. P. został skazany za przypisane mu czyny z art. 278 § 1 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy kara ta została wymierzona za popełnienie przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., natomiast za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., orzeczono karę 1 roku pozbawienia wolności, a w miejsce kar jednostkowych wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w konsekwencji czego węzłem kary łącznej, utworzonym w pkt. I. wyroku łącznego, nie objęto nadającej się do połączenia kary 1 roku pozbawienia wolności, a nadto w podstawie prawnej jej ukształtowania nie zastosowano art. 91 § 2 k.k.;

3. połączenie trzech kar pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i dwóch w wymiarze 3 miesięcy, a w ich miejsce orzeczenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy stosownie do brzmienia art. 86 § 1 k.k. kara ta nie mogła być niższa niż 3 lata i 1 miesiąc pozbawienia wolności, a więc poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia”.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku łącznego i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Podniesione w kasacji uchybienia znajdują potwierdzenie w treści zaskarżonego wyroku, którym wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy w Radomiu uczynił podstawą wydanego wyroku łącznego cztery wyroki jednostkowe, wymienione niechronologicznie, opisane nierzetelnie, fragmentarycznie i błędnie.

Na wstępie wskazać należy, że dla wydanego przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia istotnego znaczenia nie mają uchybienia odnoszące się do wskazanego w komparycji zaskarżonego wyroku orzeczenia opisanego w punkcie 1., skoro finalnie nie miały one wpływu na treść wyroku łącznego. Wprawdzie nierzetelnie opisano tam kwalifikację prawną czynu i okres jego popełnienia, zaś Sąd Rejonowy powinien był wydać w tym zakresie i w zgodzie z treścią art. 572 k.p.k. rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania, nie zaś o uznaniu kary za „podlegającą odrębnemu wykonaniu”, niemniej jednak kara jednostkowa z tego orzeczenia nie weszła w skład wyroku łącznego. Jednak pozostałe błędy odnoszące się do wyroków opisanych w pozostałych punktach komparycji wyroku łącznego, a zwłaszcza 2. i 4. miały już bezpośredni wpływ na treść wyroku i wymiar kary.

Jak wynika z treści zaskarżonego kasacją orzeczenia Sąd Rejonowy w Radomiu popełnił błędy w opisie wyroku ujętego w punkcie 2. komparycji zarówno w odniesieniu do kwalifikacji prawnej czynu, okresu jego popełnienia, jak też co do

liczby skazań (w tym jednego ciągu przestępstw) i kar nimi objętych, nie dostrzegając przede wszystkim drugiej z kar jednostkowych wymierzonych tym wyrokiem (w wymiarze roku pozbawienia wolności), nadającej się do połączenia w przedmiotowej sprawie. Pominięcie tej kary stanowiło rażącą obrazę prawa materialnego, tj. art. 85 § 1 k.k., mającą istotny wpływ na treść wyroku łącznego. W tym miejscu podkreślenia też wymaga błąd polegający na pominięciu w podstawie prawnej rozstrzygnięcia treści art. 91 § 2 k.k., wynikły z niedostrzeżenia przez Sąd Rejonowy konstrukcji ciągu przestępstw zastosowanej w ww. wyroku.

Co więcej, również w zakresie wyroku opisanego w pkt. 3. Sąd Rejonowy w Radomiu popełnił błędy w jego opisie, w tym obejmujące kwalifikację prawną czynu, liczbę skazań i kar nimi objętych, a przede wszystkim pominął fakt, że wyrokiem tym orzeczono także karę grzywny za drugi czyn, która, jako niepodlegająca łączeniu, powinna być objęta rozstrzygnięciem z art. 572 k.p.k.

Nadto, w odniesieniu do wyroku opisanego w pkt. 4. zaskarżonego kasacją orzeczenia Sądu Rejonowego w Radomiu, poza uchybieniem w opisie kwalifikacji prawnej czynu, Sąd ten nie dostrzegł, że postanowieniem Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 1 października 2023 r., sygn. akt II 1 Ko 4275/23, wydanym na podstawie art. 2a § 1 k.w., art. 119 § 1 k.w. i art. 19 k.w., kara 3 miesięcy pozbawienia wolności została zamieniona na karę 30 dni aresztu. Rozstrzygnięcie to uprawomocniło się w dniu 13 października 2023 r., a zatem na dzień wydania zaskarżonego wyroku łącznego kara 3 miesięcy pozbawienia wolności już zatem nie istniała. Skoro zaś wymierzona kara aresztu nie podlegała łączeniu z karami pozbawienia wolności i wobec braku warunków do wydania wyroku łącznego postępowanie w tym zakresie powinno zostać umorzone, zaś brak takiego rozstrzygnięcia wskazuje na rażącą obrazę art. 572 k.p.k.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że również wymiar kary łącznej orzeczonej w zaskarżonym wyrok łącznym nie mieści się w dopuszczalnych ustawowo granicach. Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 30 lat pozbawienia wolności. W niniejszej zaś sprawie Sąd połączył trzy kary pozbawienia wolności: jedną w wymiarze 3 lat i dwie po 3 miesiące, a zatem możliwa do orzeczenia była kara łączna w przedziale od 3 lat i miesiąca do

3 lat i 6 miesięcy. Skoro zaś Sąd Rejonowy w Radomiu wymierzył karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności, to tym samym niewątpliwie orzekł ją poniżej wymaganego ustawą dolnego progu kary, rażąco tym samym naruszając art. 86 § 1 k.k.

Biorąc powyższe pod uwagę podzielić należy stanowisko Prokuratora Generalnego, że wyżej opisane uchybienia Sądu *meriti* rażąco naruszyły przepisy: art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. i art. 572 k.p.k. oraz art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. oraz miały istotny wpływ na treść wyroku łącznego o sygn. akt II K 741/24.

Z tych też względów należało uchylić zaskarżony wyrok w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Radomiu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd *meriti* zobligowany będzie do uwzględnienia powyższych rozważań, mając także na względzie potrzebę skrupulatnej analizy wyroków jednostkowych, mających wejść w skład wyroku łącznego oraz przepisów prawnych, które kształtować będą jego treść. Nie budzi wątpliwości, że instytucja wyroku łącznego jest szczególnie wymagającą konstrukcją prawną, a zatem istnieje realna trudność w jej prawidłowym stosowaniu. Niemniej jednak oczywistym jest, że od sądu orzekającego w tym trybie wymagać należy rzetelności w dokonywaniu ustaleń faktycznych oraz prowadzeniu analizy akt sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Barbara Skoczowska

Piotr Mirek

Paweł Wiliński

[WB]

[a.ł.]